

parrago, rummaluſſe ja liigjomiſſeſ ſurem hulk  
meie ſeaſ omma ainuſt ellordmo leidwad. Kui  
meie wannemate wannematteſt párritud laifad  
ja rojaſed kumbed ja ello wiſid mahhajátta ei  
tahha, ſiis wabbandame kúl ſellega: „me olla  
jo kehwad ja waefed, kuſ meie ni kaſſinaſte  
ja puhtaſte ellada wdida?“ Agga minno tea-  
da on ſilmale taewa taat wet puhhaſtamisſeſ  
ikka weel ilma hinnata annud; ja máhhárdune  
kohtoſakſ ehk üllem wdikſ ehk ollekſ meid waſ-  
to tahtmifſt ſundinud wina joma, omma kallifſt  
aega wiitma, riidlema, ja joobnud peaga kur-  
ja teggema? keſ aiab meid, nago lojuſte ſar-  
nateſed, kaſſimatta ja harrimatta ſaggedaſte  
neljajalgſtega úhheſ toaſ ellama, et wderaſ  
ſiſſe aſtudeſ ei tea: onſſe lojuſte tal ehk in-  
nimeſte tubba? ja kui nenda ellame, ſiis an-  
name ſedda wa e ſ u ſ ſ e ſúúſ! Ja ſeſamma  
waefuſ ei kela meid mitte kórtſiſ priiſkada ja  
rahha raiſkada? ello ja jódudo káutada, kunn  
wimákſ te áreſ ja uliſſa móda ſandi kep-  
pi-  
ga káime?

Dh, ſeſt ollekſ paljo kónnelda, kui ta ka

igga mehhe mele párraſt ep olle, — tóel on  
ikka wihha maggo — agga ruum ei lubba!  
Summal iſſe, ſe ma ja taewa Roja, teab, mil  
ſe aeg tulleb, (ja ſaatko ta tedda pea!) et keige  
Geſtirahwa ſilma eefſt kotte mahhalangeb, et  
ta arro ſaakſ, miſ temma ónnekſ tarwiſ  
láhháb!

---

## Sutto játkud.

---

### Wabbanduſ.

Úkſ rikkáſ línna herra, keſ ſureſte ellada,  
agga ſeal jureſ piſſut rahha raiſkada tahtiſ,  
laſkiſ omma teenrit laggund rides káia, et  
kúnnarnukkud ja jallawarwad iggalt poolt wál-  
ja paiſſid. Se náitaſ temma naabril, úhhe  
kingiſeppal, ni kentsakáſ ollewad, et ta igga-  
kord, kui mollemad móda lákſid, ſure hálega  
naerma haſkaſ. Úhhel páwal kargas kiſſe  
rikkáſ ta peale: „Hábbematta, kuida ſa mo-  
allama kue úlle naerda tohhid?“